

nisteren adgang til at fastsætte regler om underretningspligt for særlige persongrupper, når de får kendskab til forhold, der giver formodning om, at et barn eller en ung under 18 år har behov for særlig støtte. Der kan desuden fastsættes regler om videregivelse af oplysninger om børn og unge med nedsat synsfunktion for at sikre, at der kan iværksættes nødvendige foranstaltninger til afhjælpning af nedsat synsfunktion.

Til § 34

Bestemmelsen, der svarer til bistandslovens § 20, pålægger enhver, der får kendskab til, at et barn eller en ung under 18 år udsættes for vanrøgt eller nedværdigende behandling eller lever under forhold, der bringer dets sundhed eller udvikling i fare, pligt til at underrette kommunen.

Bestemmelserne i forslaget §§ 33 og 34 om underretningspligt har sammenhæng med, at der efter forslaget § 5 er en pligt for kommunen til at tilbyde rådgivning til familier, som på grund af særlige forhold må antages at have behov for det.

Den, der foretager underretning i medfør af de 2 bestemmelser, bliver ikke part i sagen, og kan ikke klage over de skridt, som kommunen vælger at foretage eller vælger ikke at foretage.

En underretning i medfør af de 2 bestemmelser medfører ikke, at kommunen bliver forpligtet til at iværksætte foranstaltninger.

Til § 35

Bestemmelsen svarer til bistandslovens § 32 a. Kommunen skal således som hidtil i fornødent omfang medvirke til, at der udpeges en egnet indehaver af forældremyndigheden. Afgørelsen om forældremyndigheden træffes af statsamtet. Ved afgørelsen inddrager statsamtet eventuelle tilkendegivelser fra indehavere af forældremyndigheden om, hvem der efter deres død bør have tillagt forældremyndigheden (»børnetestamenter«), jf. § 15 i lov om forældremyndighed og samvær.

Til § 36

Bestemmelsen svarer stort set til bistandslovens § 32 c. Det anføres nu udtrykkeligt, at behovet for særlig støtte kan skyldes en nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Bestemmelsen lægger vægt på, at barnets eller den unges forhold undersøges som grundlag for en afgørelse om, hvorvidt der skal iværksættes en særlig støtte, og dette grundlag tilvejebringes ved en tværfaglig indsats fra kommunens side. Der skabes herved kontinuitet i den samlede

indsats, overgangene i barnets eller den unges liv lettes, og tab af værdifuld viden hindres. Undersøgelsen må fortsat ikke være mere omfattende, end formålet tilsiger. Heri ligger, at undersøgelser i videst muligt omfang må inddrage allerede foreliggende viden fx i barnets dagtilbud, skole eller hos sundhedsplejersken eller andre, der har kendskab til barnets eller den unges forhold.

Afgørelse om at iværksætte en undersøgelse skal træffes i forståelse med forældremyndighedens indehaver og den unge, hvis denne er fyldt 15 år.

I forslaget stk. 3 er det fastsat, hvilke krav der skal stilles til de sociale myndigheders redegørelse for undersøgelsens resultater. Opregningen af disse krav i loven har til hensigt at understrege betydningen af en grundig undersøgelse og skal tillige tjene som retningslinie for de sociale myndigheders virksomhed. Et målrettet arbejde med de indledende undersøgelser må tillægges en betydelig værdi for sagens senere forløb.

I de tilfælde, hvor undersøgelsen viser, at der er behov for at iværksætte foranstaltninger, bør der ske en beskrivelse af indsatsen og af de formål, som søges opnået. Udarbejdelse af en egentlig plan stilles der dog alene krav om, når foranstaltningen skal bestå i en anbringelse uden for hjemmet.

Til § 37

Bestemmelsen svarer til bistandslovens § 32 d med en enkelt redaktionel ændring, der skal tydeliggøre, at en undersøgelse på tvangsmæssigt grundlag ikke er en anbringelse i lovens forstand.

Efter bestemmelsen kan børn og unge-udvalget i tilfælde, hvor forældremyndighedens indehaver og den unge, der er fyldt 15 år, modsætter sig en undersøgelse af barnet eller den unge, og hvor forholdene tegner sig så alvorligt, at en undersøgelse må anses for nødvendig for at afgøre, om der er åbenbar risiko for alvorlig skade på barnets eller den unges sundhed eller udvikling, beslutte at gennemføre en undersøgelse ved at indlægge barnet eller den unge på sygehus eller ved at placere det på en institution.

Bestemmelsen sigter især på de situationer, hvor der endnu ikke er grundlag for at fastslå, at en anbringelse er nødvendig, men hvor det findes absolut nødvendigt at få afklaret dette.

Efter bestemmelsen kan undersøgelsen ske under ophold på institution eller indlæggelse på sygehus, såvel på somatisk som på psykiatrisk afdeling. I sidstnævnte situation forudsættes undersøgelsen at skulle ske på en børne- eller ungdomspsykiatrisk afdeling. Indlæggelse til undersøgelse på sygehus forudsætter tilslutning fra afdelingens overlæge. Kravet